

Mantiğı kaldırıp atası gelir insanın, zaman zaman kıpırdayan her kelimeye *sebep, neden, o zaman* diye başlayan sorular cümleler cümlesiller kurduran mantığı kaldırıp atası ve mutluluk hakkında konuşası gelir.

Sası gelir mutluluk kimilerine, mutlu olmamak için yaşarlar ve mutluluk, bönlerin ve aptalların *loş istirahatgahı* gibi durur. Mutlu olup n'apcan, hem mümkün değil bu yeryüzündeki acının, kederin ve huysuzluğun arasında. *Ben*, ki mutlu olmayı en çok hakedeninizim, *olamıyorsam şayet, siz de mümkün değil, olamazsınız.*

Tükendik mantığın koridorlarında. Nefsimiz çekiştirir ve bize türlü çeşit şartlar ve mahmuzlar ve avadanlıklar sunar; ayakkabıları ayağımıza değil yalnızlığımıza, kıyafetleri bedenimize değil ruhumuza alıyoruz.

Olmuyor hiçbirisi, sığmıyoruz, sığmıyoruz.

Bana mutlu olma sorusu sormuyor kimse, hayatın türlü çeşit dertleri, bazıları çözümsüz, bazıları çözümlü ama meşguliyet gerektiren, bazıları çözmesi anlamsız dertleri arasında nasıl mutlu olunacak? Bir fikrim yok. Mümkün olduğunu biliyorum ama takdirden, Arthur'un *Wille* dediği takdirden, daha ötesi nasıl mümkün bilemiyorum.